

ฤดูร้อน ในซัอน หวานเย็น

ทดลองชม

ทดลองชม

ทดลองอ่าน

อันตี-เซียน
ZOO ภาพ

ฤดูร้อนในเขื่อนหวานเย็น

ฤดูร้อนในช้อนหวานเย็น

อันนี้~ เย็น

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2391-4

ภาพปก zoo

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจมได พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พืชม้วน

กระดาษกนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ครั้งก่อน 'ฮันนี่~' พาทุกคนออกทริปทำลมหนาวท่องญี่ปุ่นไปพร้อมกับ 'ชะคราม' ใน 'ไออุ่นศูนย์องศา' มาคราวนี้เธอชวนเราออกทริปอีกครั้ง แต่ไม่ต้องคว่ำพาสปอร์ตบินไปไหนไกลนะคะ ไปแค่ทะเลบ้านเรา นั่งเรือข้ามเกาะเล็กน้อยก็สามารถยิ้มละไมไทยแลนด์กันได้แล้วค่า ที่สำคัญคือรับประกันความสดใสได้เหมือนเดิมเลย เพราะคนริเริ่มทริปครั้งนี้เป็นเจ้าของเด็กแสบแสบแสบเดียวกับจอมป่วนชะครามนั่นเองคะ จะว่าไปแล้วก็ดูเหมือนจะเป็นตัวยุ่งไม่แพ้เพื่อนเลยนะคะ เพราะน้องคนนี้เขาสร้างเรื่องจนโดนคุณพ่อส่งให้ไปทำงานที่รีสอร์ทในเกาะเป็นการทำโทษเลยละคะ แต่ว่าไม่เล่าเยอะดีกว่า ขอส่งไม้ต่อให้ 'ซั่มเมอร์' พาทุกคนออกเดินทางไปกับทริปหวานเย็นที่จะทำให้คุณรู้ร้อนไม่ร้อนอีกต่อไปกันเลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

ทอดนานเกินไป

ส่วนคุณจักรินคือพ่อผมเอง วันที่ผมเรียนจบมัธยมสี่ พ่อก็หลอกผมว่าจะพามาดูรีสอร์ทห้าดาวติดทะเลที่พ่อดูแลกิจการอยู่ แต่กลับทิ้งผมไว้ที่นี้ แถมยังสั่งให้ผมทำงานเป็นพนักงานต้อนรับ ไม่ให้ผมกลับจนกว่าจะหมดปิดเทอม

"พี่พูอะ ทำงานด้านในมันน่าเบื่อ มาทะเลทั้งที่ดันต้องใส่ชุดสูท ทำผมเรียบแปล้ ยืนยิ้มต้อนรับลูกค้าหรอ ไม่เอาด้วยหรอ ผมทำให้หนึ่งอาทิตย์งีตอนนี้ผมจะมาเรียนรู้งานด้านนอกบ้าง ถ้าพี่ยอมเป็นพวกเดียวกับผม ผมจะเป่าหูพ่อเยอะๆ ว่าพี่ทำงานดีมาก ให้เพิ่มเงินเดือนให้พี่"

พี่คือผู้จัดการดูแลบาร์บนชายหาดซึ่งผมกำลังนั่งเล่นอยู่ ไม่ว่าจะใครเป็นคนออกแบบ แต่ว่าสวยใช้ได้เลยครับ เป็นเคาน์เตอร์ไม้ทาดด้วยสีชาวยาวไปตามทาง ส่วนผมอยู่ฝั่งลูกค้า ที่นั่งเป็นชิงช้าไม้ห้อยติดกับชื่อด้านบน ให้ผมได้เอาเท้าสัมผัสทรายและโยกตัวเล่นกับลมทะเลที่พัดผ่าน หลังคาบาร์มุงจากมีพัดลมวินเทจติดเพดานด้านบน ช่างหลังพี่ผู้มีขีดเครื่องดีมวางอยู่เรียงรายดูน่าสนใจ

"พี่ไม่ใช่คนแบบนั้น"

"สักหน่อยเถอะครับ ผมอยากเรียนวิธีทำค็อกเทล วิธีผสมเครื่องดื่มด้วย ผมเห็นพี่เขย่าๆ เทเสิร์ฟ ดูเท่มาก"

ไม่ใช่แค่ดูแลความเรียบร้อยอย่างเดียว แต่พี่เขาเป็นคนเสิร์ฟลูกค้าไวโอไฟด้วยตัวเอง ซึ่งโซนไวโอไฟอยู่ถัดออกไป เป็นโซฟานุ่มๆ บนชายหาดหันหน้าออกไปหาทะเล มีโต๊ะตัวเล็กสำหรับวางเครื่องดื่ม พอตกกลางคืนจะเปิดโคมไฟสร้างบรรยากาศโรแมนติก มีไว้บริการลูกค้าที่จองห้องแบบ Deluxe เท่านั้น

"น้องซั้มเมอร์ยังอายุไม่ถึง พี่คงสอนให้ไม่ได้"

"อย่าขี้กสิ อีกเดือนเดียวผมก็อายุสิบเจ็ด แล้วปีถัดไปจะสิบแปด ถ้าพี่ยอมให้ผมทำงานตรงนี้ ผมจะเป็นเด็กดี ไม่มีใครรู้หรอว่าผมเป็นเด็กมัธยมสุดส่าห้ย่อมสี่ผมเจ็บๆ มา ดูโตขึ้นใช่ไหม" ผมจับปลายผมสีเงินของตัวเอง

กว่าจะได้สินนี้ต้องกัดสีไม้รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แต่สินมันเข้ากับชายหาด ให้ความรู้สึกของหน้าร้อนด้วย

"สินมันไม่ได้ช่วยอะไรเลย แต่เอาเถอะ ซึ่งก็เกี่ยวเนื่องถึงได้จับ พี่จะสอนเฉพาะเครื่องตีที่ไม่มีแอลกอฮอล์เท่านั้น เฉพาะตอนที่พี่มีเวลาว่างนะ และช่วยใส่เสื้อด้วย แบบนี้มันไม่ค่อยสุภาพที่จะรับแขก"

"มันร้อนอะ ไม้พุงนี่ค่อยใส่ วันนี้ผมเป็นลูกค้า"

"เฮ้อ ทำไมรู้สึกเหมือนมีลูกเล็กต้องเลี้ยงก็ไม่รู้ หวังว่าจะได้โบนัสช่วงซัมเมอร์เยอะเป็นพิเศษนะ"

พี่พู่อายุน้อยที่สุดในกลุ่มผู้จัดการ พ่อจึงฝากฝังผมไว้กับเขา ด้วยรู้ว่าผมสามารถถกถ้อเรื่องได้ขนาดไหน และเพราะว่าถกถ้อเรื่องชกต่อยามหลายครั้ง ผมจึงโดนตีบส่งมาที่นี้เพื่อเป็นการลงโทษ พ่อล่ะไม่เข้าใจอะไร ผมไม่ใช่เด็กหาเรื่อง แคร์กพวกพ้อง พร้อมปกป้องเพื่อนเท่านั้น อีกอย่างพี่พูเองก็เป็นนักเลงมาก่อนเหมือนกัน พ่อขู่ว่าถ้าผมดื้อ พี่พูหักคอผมแน่ กล้ามเขาใหญ่ แทะบจะเท่าหัวผม

ทีนะ... ส่วนบาร์มักมีคนเมาจนเกินไปอยู่เสมอ จึงต้องมีการใช้กำลังกันบ้างในยามจำเป็น แค่มึนหน้าพี่พูยิ้มเหย้มให้ลูกค้าดูก็แทบสร้างเมากันหมดหน้าโหดอย่างกับโจร แต่จิตใจอ่อนโยนนะครับ

"ไม่ต้องพูดเพราะกับผมก็ได้นะ หน้าพี่ไม่เข้ากับคำสุภาพเลย"

"ไอ้เนี่ย อยู่ในเวลางานต้องพูดเพราะสิ ลูกค้ามาได้ยินจะเสียหายหมด เออ ไซ้คุณจักรินบอกว่าเราเปิดร้านน้ำแข็งใส ที่นี้มีเครื่องทำน้ำแข็งใสรุ่นใหม่ล่าสุดนะ เพิ่งมา ลองไปเล่นดู ถ้าคล่องเมื่อไหร่ สอนพนักงานคนอื่นด้วย ทำตัวมีประโยชน์หน่อย"

"บิงซูพี่ ผมเปิดร้านบิงซู อย่าเรียกผิด มันต่างกัน"

ตอนอยู่ในเมือง ผมเปิดร้านบิงซู เห็นแบบนี้ เวลาทำอะไรผมตั้งใจนะครับ ทุกขั้นตอนก่อนออกมาเป็นบิงซูผมรู้หมด

"เครื่องอย่างดีอะพี่ ละเอียดกว่าที่ผมมีในร้านอีก! อุ่มกลับไปได้ไหม"

"ตามพ่อมึงดู เอ๊ย ตามคุณจักรินดู พี่ไปทำงานก่อนละ จะเคลียร์"

สต็อกผลไม้ของวันนี้ ห้ามก่อสร้างเรื่อง ไม่งั้นพี่จะเอาหัวน้องซัมเมอร์ลงเครื่องปั่นแทนนะครับ"

ถ้าพี่พูดถึงขนาดนั้น ผมจะกล้าทำอะไรได้ยังไง

ผมเคลื่อนย้ายตัวไปหลังเครื่องทำเกล็ดน้ำแข็ง ใช้นมแทนน้ำทำให้เกล็ดน้ำแข็งที่โปรยปรายลงมาในถ้วยดูเหมือนบุยหิมะเนียนละเอียด ความเย็นของมันช่วยคลายร้อนให้ผมได้บ้าง แต่ในขณะที่ผมกำลังจ้องอยู่กับความขาวของเกล็ดน้ำแข็งนั้น กลับมีอะไรบางอย่างที่ขาวกว่าเข้ามาในสายตา

ถัดออกไปบนชายหาดมีผู้ชายคนหนึ่งในกางเกงสามส่วนสีครีม ผิวของเขาขาวจนหิมะชืดซ่าย บิงซูชิตขาว ยิ่งแดดแรงๆ ส่งลงมากระทบก็ราวกับตัวเขาสะท้อนแสงได้ ผมของเขาสีดำสนิท ช่วยขับให้สีผิวดูโดดเด่นขึ้นอีก แถมเขายังเลือกใส่เสื้อเชิ้ตดำ คงกะให้ความหล่อฆ่าคนมองได้เลย และคนที่กำลังถูกฆ่าก็คือผมเนี่ยแหละ!

ใครสอนให้ใส่เสื้อไม่ติดกระดุม! ถึงตอนนี้จะเป็นหน้าร้อนและอยู่ริมทะเล แต่พี่ไม่ต้องฮอตมากนักก็ได้ ยิ่งเขาเดินเข้ามาใกล้ผมยิ่งลอบมองหุ่นเขาได้ง่ายขึ้น

"เอ่อ...น้องคะ น้ำแข็งมันไหลลงพื้น"

เสียงเตือนของพนักงานสาวทำให้ผมต้องละสายตาจากความขาวอร่าอย่างแสนเสียดาย เมื่อก้มมองตัวเองจึงเห็นว่าเกล็ดน้ำแข็งมันล้นทะลักออกจากถ้วยและกำลังไหลลงบนเท้าผม แต่ผมกลับไม่รู้สึกรังเกียจเลยเพราะกลิ่นของผู้ชายคนนั้นมันโชดดมสด กลิ่นของไอ้พี่พุ่มนัยยะเกินไปจนผมกลัวจะระเบิด แต่ของเขาดูแน่นกำลังพอดี แขนขายาวแทบพันรอบคอผมได้ นายแบบบริเปลา ทำไมฤดูร้อนค่าทุกองศาที่ขยับตัว ผมว่าผมเจอตัวการทำโลกร้อน

จำเป็นต้องหยุดเครื่องทำเกล็ดน้ำแข็งแล้วมองหน้าผู้ชายคนนั้นอีกครั้ง เขาอยู่ไม่ห่างจากผมมากนักและกำลังสังสรรค์ดื่มกับพนักงาน เขามีตาชั้นเดียวแต่หางตามม่น่ามอง คิ้วหนา จมูกโด่งกำลังพอดี ปากสวยน่าทำมิดีมิร้าย

"เป็นอะไร เลอะเทอะไปหมด บอกว่าอย่าก่อสร้างเรื่อง ติ๊นจะไม่โดนแค้นเตอร์"

ปล่อยมันละลายลงทรายไปแล้วกัน" พี่ฟูโผล่มายืนข้างผม

"ผมว่าผมกำลังจะมีแฟนอะพี่"

"อะ? อะไรอะ"

"พี่ฟูดีไม่เพราะ"

"พี่ตกใจครับน้อง ยืนใส่น้ำแข็งอยู่ดีๆ จะมีแฟนได้ไง เมมาแดดรีเปล่า"

"ดูนั่น ว่าที่แฟนผม" ผมพยักพยเหตุให้พี่เถื่อนมองตามสายตามผมไป

ว่าที่แฟนผมหนีไม่พ้นผู้ชายตัวขาวที่กำลังดูน้ำผลไม้ได้อย่างไม่ได้

ระวังตัวว่าตกเป็นเป้าหมายของผม

"ไอ้ซัมเมอร์ นั่นผู้ชาย มองคนเดียวกันอยู่รีเปล่า"

"มีลูกค้าคนเดียวให้ผมมองใคร"

"เฮ้ย นี่เป็นเกย์หรือ"

"เป็น เป็นเมื่อไหร่ เพิ่งรู้ตัว"

ผมได้ยินเสียงพี่พูดบนหน้าผากตัวเอง ผมจึงจะสายตาจากความหลอเลหลามายังความโหดข้างตัว พี่แกทำหน้าเหนื่อยใจ

"ปวดหัวจนไม่อยากจะพูดเพราะกับมึงจริงๆ ไอ้น้องซัมเมอร์ ว่าแต่ก่อนจะมีแฟน ต้องจีบเขาก่อนนะ ไม่รับประกันว่าจะโดนตีรีเปล่า เพราะถ้ามีผู้ชายมาจีบกู กูตีบ ถ้าคุณจกักรินรู้ต้องปวดใจมาก"

"คนเราต้องมีครั้งแรกกันทั้งนั้นแหละ อีกอย่างผู้ชายตีบแปลว่าผู้ชายรัก"

"มันใช่หรือ"

"ผมบอกว่าใช่ก็ใช่ครับ"

"เออ ลูกเจ้านาย พี่จะไม่เถียง"

ผมผ่านหน้าร้านมาทั้งหมดสิบหกครั้ง ปีนี้จะเป็นครั้งที่สิบเจ็ดก็ยังไม่ใช่ความรักกับเขาเสียที แต่ตอนนี้ฟ้าประทานเนื้อคู่ลงมา! ก่อนหมดปิดเทอมหน้าร้อนนี้ ผมจะมีแฟน! ชีวิตที่ปราศจากความรักก็เหมือนกับปีที่ไม่ได้ดูร้อนใช่ไหมครับ ดังนั้นหน้าร้อนปีนี้ต้องเป็นหน้าร้อนที่สดใสซาบซ่านอย่างแน่นอน

MENU 1 Melon Bingsu

นี่ใช่ไหมที่เรียกว่ารักแรกพบ อาการสั่นเหมือนมีแผ่นดินไหวในหัวใจ ออกมันคันยุบยิบ หมายถึงความรู้สึกนะครับ ผมไม่ได้เป็นซึกกลาก เมื่อเข้าอาบน้ำแล้ว สะอาด ตัวหอม ไม่ใช่ชื่อเรียกคุณเนื้อคู่มาได้

แต่เพราะผมมัวแต่คุยกับพี่ฟู ทำให้คุณคนหล่อเดินออกไปจากบาร์ ตอนไหนผมก็ไม่ทันเห็น ผมเคืองพี่ฟูมาก พี่แกเลยต้องปลอบใจผมด้วยการสอนว่าเมนูในร้านมีอะไรบ้าง ลองทำพวกน้ำปั่น น้ำผลไม้ จนพอเสิร์ฟได้

วันนั้นทั้งวัน ผมไม่เห็นคุณเนื้อคู่อีกเลย...

วันต่อมาผมหาเสื้อเชิ้ตดำกางเกงสีกครีมาใส่เลียนแบบคุณเนื้อคู่ แต่เรื่องกล่อมหน้าท้องนี้เลียนแบบไม่ได้จริงๆ ยิงดีที่ผมไม่มีพุง

"วันนี้ผมจะเป็นพนักงานแคชเชียร์นะพี่ ผมจะรับลูกค้าเอง โดยเฉพาะลูกค้าคนนั้น"

คิดเองเขินเอง แคจินตนาการว่าเขามาสั่งน้ำปั่นกับผม ก็อยากโดดลงเครื่องปั่นแล้วปั่นตัวเองให้เขากินไปซะ

"ถ้าเป็นผู้หญิง อยากรจะดำว้าแสด"

"พี่ฟูอย่าแรงแง น้องขอร้อง"

"บอกว่ายากจะดำ แต่ไม่ได้ดำไง ทำอะไรก็ทำ แต่ห้ามบุกถึงห้อง จีบกันตรงนี้ เผื่อเขาถือบจริงจัง จะได้ส่งไปปฐมพยาบาลทัน"

ผมเด็กกลัวบนเคาน์เตอร์หมายจะปาใส่พี่ฟูด้วยความหงุดหงิด แต่พี่แก
รีบยกมือขึ้นห้ามทัพ

"หยุดเลย ของซื้อของขาย ห้ามเอามาเล่น"

"ไม่ได้จะเล่น กะปาจริงเจ็บจริง แต่พูดไปแล้วเสียตาย กินเองก็ได้
ลงบัญชีไว้ให้จ้กรินมาจ่ายนะ" ผมลดมือที่เงื้อมจะปากกล้วยลง เปลี่ยนใจมา
ปอกเปลือกกล้วยกินแทน

พูดถึงจ้กริน พ่อผมทำให้ผมนึกถึงคำสอนที่พ่อชอบพูดบ่อยๆ

'ชีวิตนี้มันสั้นนะลูก ชอบอะไร อยากทำอะไร ไม่ต้องกลัว ทำไปเลย ลงมือ
เลย ถ้าหากมันล้มเหลวแค่จำไว้เป็นบทเรียน'

ผมถูกเลี้ยงดูให้โตมาด้วยความคิดอย่างนี้ คุณคงพอจะเดาออกว่าผม
ไม่ใช่พวกที่เกรงกลัวใคร หรือลังเลใจกับสิ่งที่จะทำ ดังนั้นผมจึงไม่สนว่าผม
กำลังจะจับผู้ชายด้วยกัน ในเมื่อทุกหน้าร้อนที่ผ่านมา ไม่มีใครทำให้ผมรู้สึก
แบบคุณนี่อู่ได้ แม้จะได้สำรวจเขาแค่ไม่กี่วินาที แต่สัญชาตญาณของผมมัน
กลับมากระชากคอเสื้อ ตะโกนใส่หน้าผมว่าคนนี่แหละ!

ขอบคุณครับจ้กรินที่อบรมสั่งสอนผมมาอย่างดี ผมกำลังจะทำตาม
คำสอนอย่างเคร่งครัดเลยครับ

ในจังหวะที่ผมกินกล้วยหมด หางตาก็ดันเห็นเป้าหมายของผมเดินเอื่อยๆ
มาตามชายหาด ผมมองตาละห้อยจนรู้สึกได้ว่าเขากำลังใกล้เข้ามา

"เฮ้ย มาทางนี้จริงด้วย พี่ฟูไปเช็คสต็อกหรือทำอย่างอื่นเลย ทางนี้ผม
จัดการเอง ไส้พนักงานคนอื่นไปด้วย" ผมรีบกระซิบบอกเห็นหนุ่มชาวเดินตรง
มาทางบาร์ พี่ฟูถอนหายใจและยอมถอยไปทำอย่างอื่น แต่ยังคงอยู่ใกล้พอจะ
เงี่ยหูฟัง

"สวัสดิ์ครับ รับอะไรดีครับ"

หรือว่าจะรับผมดี

"อืม..."

แค่ส่งเสียงในลำคอต้องน่าฟังขนาดนี้เลยหรอ!

ครับ ผมรู้ว่าผมกำลังอวยเขาทุกการเคลื่อนไหว แต่จะทำให้ยังไง สมองผม

มันควบคุมตัวเองไม่ได้ รวมถึงหัวใจผมด้วย เขาอยู่ใกล้จัง ใกล้มากจนผมต้องจับคาน์เตอร์ไว้เพื่อหาที่ยึดเหนี่ยว

เนื้อคู่ของผมยังคงหล่อเหมือนเดิม วันนี้เขาไม่ได้ใส่เสื้อสีดำ แขนแอบแต่งตัวคู่เลยลึ้มไม่เป็นท่า มีเพียงเสื้อกั๊กสีขาวยาวๆ กับกางเกงขาสวมส่วนลายกลัวยที่ไม่น่าไปกว่าเสื้อเท่าไร ทำไมพี่ไม่ไปเล่นน้ำสักหน่อย ผมจะได้รู้จักกลัวยดีกว่านี้

"กลัวย..."

"หืม?" เขาส่งเสียง เมื่อผมผลอมองต่ำและอุทานความชั่วร้ายในใจออกมา

"กลัวยบ่นอรัยชื่นใจ คลายร้อน หรือจะเป็นบิงซูกลัวยดี ที่ร้านเรามีเครื่องทำเกล็ดน้ำแข็ง เนื้อเนียน ละลายในปาก ชื่นใจแน่นอนครับ" ผมทำเนียนแนะนำเมนู ส่วนพี่ไอเหมือนมีอะไรติดคอ เดี่ยวก่อน เดี่ยวเจอปามะพร้าวใส่

"ไม่ชอบกินกลัวยเท่าไร"

"เสียตายจัง ผมอยากกินกลัวยมากเลย"

มันออกไปเองโดยไม่ทันคิดครับ เนื้อคู่ผมทำหน้าที่มันๆ เขาคงงว่าผมจะบอกทำไมว่าอยากกินอะไร แม้ว่าผมจะมีความหมายแอบแฝงก็ตาม ดวงตาเรียวเล็กเลื่อนมาสบเข้ากับตาผม

โอ๊ย อะไร รู้สึกเหมือนไฟช็อต กลัวยิ้มไว้ซั่มเมอร์! เดี่ยวเขาคิดว่าเมายาหรือเป็นคนบ้า ว่าแต่ผมหน้าแดงใหม่ โชคดีนะที่ผมผิวเข้ม เขาคงไม่ทันสังเกตเห็น แค่สบตากันเสี้ยววิ ทำไมต้องใจเต้นแรง เย็นไว้ หายใจเข้า หายใจออก

"สติ ใช้น้อง สติ" เสียงพี่พุกระซิบดังแว่วมา

"ว่าแต่พี่ชอบกินผลไม้อะไรเป็นพิเศษไหมครับ"

อยากขอบคุณพี่พุเหลือเกิน ถ้าไม่โดนเรียก ผมจะผลอทำหน้าที่ในใส่เขาใหม่ หรือว่าทำไปแล้วไม่รู้ เขามองหน้าผมแปลกๆ

"ชอบกินเมลอน"

ไปเกิดใหม่เป็นเมลอนตอนนี้ทันไหม

"ฉันจะทำบิงซูเมลอนให้ นะครับ รอดเดี๋ยวเดียว"

"มันมีในเมนูด้วยหรอ" เขามองจากเมนูที่เขียนด้วยชอล์กที่ตรงด้านหลัง

ของผม

"ไม่มีครับ แต่ผมจะให้พี่เป็นลูกค้าคนพิเศษ กินฟรี ไม่คิดเงินด้วย"

"ให้ฟรีทำไม โดนไล่ออกกันพอดี"

"ใครจะไล่ผมออกครับ ผมเป็นลูกเจ้าของที่นี่ หล่อ รวย และสายเปย์ สนใจติดต่อก็ ชื้อซัมเมอร์ เทอมหน้าจะขึ้นชั้น ม.ห้า สูงร้อยหกสิบกว่าๆ แต่ คาดว่าจะสูงขึ้นได้อีก เรียนดี กีฬาเด่น เป็นคนดูแลเอาใจใส่ และยังโสด"

"ต้องรู้ใหม่อะ"

แห้งเลย หน้าผมเนี่ย แห้งจนแตก

"เอาเป็นบิงซูเมลอนนะครับ คุณลูกค้าที่ใครพ โปรดรอส์ಕ್ಕ"

เก็บเศษหน้าที่ร่วงลงบนเคาน์เตอร์และรีบถอยออกมาตั้งหลักก่อน พี่ฟู รีบเคลื่อนตัวมาหา ที่แรกนึกว่าจะมาช่วยอะไร แต่กลับได้ยินเสียงกระซิบตรงข้างหู

"หวาย เขาไม่สนใจ"

ถ้าจะมาเพื่อตอกย้ำละก็ ไม่ต้องมาก็ได้ ผมแยกเขี้ยวให้อัฟที่ตัวโตที่ทำ หน้าขวนโดนเตะ หึ ถ้าตัวไม่ใหญ่ขนาดนี้ โดนผมเตะสักทีแน่ หมั่นไส้เหลือเกิน

เมลอนลูกโตถูกผมหั่นออกเป็นสองส่วน คว้านเอาเนื้อออกเป็นทรงกลม และพักไว้ในชาม ดวงตาที่ทำให้ผมใจระตุกมองตามมาแต่ไม่มีอารมณ์ร่วมอยู่ในนั้น ดูไม่ออกว่ากำลังคิดอะไรอยู่ บางที่อาจแค่สนใจวิธีการทำเหมือนลูกค้าทั่วไป

เปลือกเมลอนที่ถูกหั่นไว้เป็นครึ่งวงกลมถูกนำมารองน้ำแข็งแทนชาม ใส่เนื้อผลไม้ลงตรงกลางก่อนจะปิดทับด้วยน้ำแข็งอีกครั้ง และวางเมลอนที่เหลือไว้ด้านบนจนดูสวยงาม

"มีเมล็ดอัลมอนต์ใหม่พี่ฟู"

"มีแบบที่ไว้เคี้ยวเล่นอะ จะเอาไปทำอะไร"

ปกติต้องมีการโรยเมล็ดอัลมอนต์สไลซ์เพิ่มความสวยงามและความหอม แต่ถ้ายังไม่สไลซ์ขึ้นไปได้โดนด่ากันพอดี ผมเปลี่ยนเป็นขนาน้ำเชื่อมรสเมลอน มาราดด้านบนแทนเป็นอันเสร็จสิ้น ผมเสิร์ฟลงตรงหน้าเป้าหมายพร้อมชวน คันเล็กน่ารัก

"ถ้ามีอุปกรณ์พร้อมจะอร่อยกว่านี้ แต่ยังไงฝีมือผมก็หวานชื่นใจ อร่อยเหาะแน่นอน ลองชิมดูสิครับ"

ผมยืนลุ้นมองคนหล่อตักบิงซูเข้าปาก เขากินทีละคำสองคำจนเริ่มเร็ว ขึ้นเรื่อยๆ เห็นแบบนี้ผมก็สบายใจ แสดงว่าอร่อยถูกปาก ในขณะที่ผมกำลังคิดมุขจะจีบเขา ดันมีสาวสวยคนหนึ่งกวาดสายตามองมาทางบาร์และทำหน้าที่เหมือนเจอบุคคลที่กำลังตามหา เธออยู่ในบิกินีสีแดงรับกับรูปร่าง ทรวดทรงองค์เอวงามไปหมด แต่ไม่ทำให้ผมใจเต้นได้เท่าคนตรงหน้าหรอก

"ที่หนึ่งนี่มาได้ยังไง! ทำไมไม่บอกใครเลยว่าหายไปไหน ทุกคนตกใจกันมากนะคะ แต่นั่งจ้ำงนักสืบจนรู้ว่าที่ต่อเรือมาที่เกาะนี้"

มือบอบบางของหญิงสาวคว่ำหมับเข้าที่แขนที่มีกล้ามเนื้อกำลังพอเหมาะของเนื้อคู่ผม โอ๊ย อยากสิงร่าง อะไรจะแนบชิดกันขนาดนี้

"ไม่บอกใครก็แปลว่าไม่อยากเจอใคร"

สีหน้าของเขาดูหงุดหงิดขึ้นเล็กน้อยและดันมือหญิงสาวที่กอดแขนอยู่ออก ینگังละเนี่ย ทะเลาะกับแฟนหรือ เนื้อคู่ผมมีแฟน? ยังไม่ทันได้จีบ ตกหลุมรักคนแรกเป็นผู้ชายยังไม่พอ ดันมีแฟนแล้วด้วย

อ้อ อนิจจาชีวิตของซัมเมอร์ เกิดมาหน้าตาดีแต่มีกรรม

"อย่าพูดแบบนั้นสิคะ หรือว่าพี่มาหาก็กี่ที่นี่ มันเป็นใคร"

ดวงตาชั้นเดียวที่ทำให้ผมติดบ่วงตัวตวัดมาจ้องผม อะไรกัน เขาต้องการอะไร สื่อสารกับผมทางโทรจิตหรือ ผมพยายามรับสัญญาณจากเขา จนกระทั่งเขาหลุดตาไปมองคนข้างตัวและเลื่อนกลับมาทางผมอีกครั้ง หรือนี่คือสัญญาณ S.O.S เขากำลังขอความช่วยเหลือ

"ผมเองแหละ พี่เมลอนมาที่นี่เพราะอยากมาพักผ่อนกับผม"

เป็นไงเป็นกัน เนื้อคู่วิงวอนขนาดนี้จะไม่ช่วยคงไม่ได้

"ใครเมลอน"

"คนที่พี่กอดอยู่ไงครับ ไม่รู้หรือว่าเวลาคนเขาจะกุกักกันต้องมีชื่อเรียกแทนตัวน่ารักๆ ใช่มั้ยครับพี่เมลอน"

"อ้อ"

"พีนอกใจนี่!"

"คำนั้นใช้กับคนเป็นแฟนกันรีเปล่า"

"ก็นี่เป็นแฟนพี่"

"คิดไปเองเก่ง"

บรรยากาศมาคุครับ ผมไม่กล้าขยับตัวเพราะกลัวจะส่งเสียงอะไรแทรก พวกเขาเข้า สีหน้าและแววตาของพี่คนหล่อน่ากลัวขึ้นจนแฟนเขายังต้องเฝ้าปาก เอ๊ะ ตกลงแฟนหรือไม่แฟน

"ถ้าจิ้งที่ผ่านมาเรียกว่าอะไรคะ"

"เรียกว่ารักษามารยาท แต่ถ้าคิดไปขนาดนี้ ขออนุญาตไม่รักษาต่อแล้วกันนะ เหนื่อย"

"คุณแม่บอกว่าพี่งานยุ่ง ทำงานหนัก ถ้านี่จะเป็นภรรยาพี่ นี่ต้องอดทนให้ได้ แต่นี่อะไร ตกลงนี่คิดไปเองทั้งหมดหรือ ทำไมทำกับนี่แบบนี้ ไม่คิดอะไรกับนี่สักนิดเลยหรือ" เธอเริ่มสะอื้น

แย่ะ ผมเห็นน้ำตาผู้หญิง จะเป็นศัตรูหัวใจหรือไม่ก็ช่าง ผมรีบส่งทิชชูให้ แต่เธอมองอย่างไม่พอใจ ผมจึงหุดมือลง

"พี่ชอบกินอะไร"

"คะ?"

"ซัมเมอร์ พี่ชอบกินอะไร"

"เมลลอนครับ"

"นั่นไงเขารู้ นี่ไม่รู้"

ผมต้องรู้สิ พี่เพิ่งบอกผมเมื่อกี้เอง

"พี่อย่าแกล้งนี่ พี่จะชอบผู้ชายได้ยังไง"

"ทำไมจะชอบไม่ได้"

"พี่เป็นเกย์หรือ ไม่เห็นมีใครบอกนี่เลย"

"เราเป็นอะไรกันถึงต้องบอก"

"แต่นี่ชอบพี่มากเลยนะคะ"

"พี่ไม่ชอบนี่"

เจ็บครับ ผมเจ็บแทน เขาสวนกลับแบบไม่ปล่อยให้มีช่องว่างเลย ผมจะโดนแบบนี้บ้างไหมเนี่ย ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างพวกเขา แต่ตอนคุณเนื้อคู่โกรธทำทางเอาเรื่องน่าดู เขานิ่งนิ่ง แต่น้ำเสียงและแววตาเหมือนยกภูเขาน้ำแข็งมาตั้งไว้ที่ทะเล อากาศก็ร้อน แต่ทำไมผมหนาวอย่างนี้

ผมตัวแข็ง ในขณะที่พี่ฟูแทบจะเอาป๊อคอร์นมาแคะกินระหว่างดูละครหลังข่าวที่ฉายสดๆ ตรงหน้า สาบานเถอะว่าพี่เป็นผู้จัดการ ไม่ทำอะไรสักอย่างเลยเหวอครับ

"ถ้างั้น... งั้นให้โอกาสหนึ่งได้ไหม ลองเดกันสักครั้ง"

"คนนี้"

"???" ผมเหวอหนักกว่าเดิมเมื่อนิวเรียวของเขาชี้มาที่ผม

"มาพักผอนกับคนนี้ นิ่งกลับไปเถอะ"

"ฮึ้ย นิ่งไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรอกนะคะ แค่เด็กผู้ชายคนเดียว หน้าตาก็งั้นๆ ด่าก็ด่า เตี้ยก็เตี้ย ไม่เห็นน่ารัก ถ้าดีกว่านี้ นิ่งถึงจะยอมถอยให้"

อ้าว เจ้ที่ผมเคยชมเธอไว้ก่อนหน้านั้นลบมันออกไปเลยครับ ผิวผมเรียกผิวแทนซึกซึก ส่วนสูงแบบเด็กกำลังโต และผมไม่จำเป็นต้องน่ารัก เพราะผมหล่อ

"พอดีว่าผมรู้ใจพี่เมลอนทุกอย่าง เราเข้ากันได้ดีในเรื่องผู้หญิงๆ ไซ้ใหม่ที่รัก" ผมแก้งพูดจากำรวมและลูบแก้มพี่คนหล่อ ถือโอกาสสวนลามซะเลย

"อย่าบอกนะว่าพี่กับเด็กคนนี้...!"

เดี๋ยวก่อน นั่นเขายิ้มเหวอ รอยยิ้มหล่อจกจากบาดใจทำเอาผมมือสั่น เป็นรอยยิ้มชั่วร้ายที่โจมตีจิตใจอย่างรุนแรง เขาจับมือผมที่เกือบจะร่วงหล่นเพราะมือเปลี่ยวเอาไว้ให้ยังแนบแก้มเขาอยู่เหมือนเดิม ฮือ มือนิ่ม แก้มก็นุ่มด้วย มีสักอย่างใหม่ที่จะเป็นข้อบกพร่องของพี่ ผมเริ่มรู้สึกอับลัษณ์เลยเนี่ย

"อยากให้เห็นตรงๆ เหวอ"

เสียงเขา... เสียงของเขาโคตรเซ็กซี่เลยครับ ให้ตายไม่เคยคิดไม่เคยฝันเลยว่าจะมีวันที่ผู้ชายคนหนึ่งทำผมใจสั่นได้ขนาดนี้

"นึ่ง... นึ่งขอไปตั้งตัวก่อน เดี่ยวมาใหม่"

หญิงสาวในชุดบิกินีสีแดงวิ่งขึ้นน้ำตาออกจากหาดไปทางฝั่งรีสอร์ท ยังดี

ที่เธอไม่พุ่งเข้ามาตบผมเพราะผมคงสู้ไม่ได้ ผมถนัดแต่เตะต๋อย แกรมไอ้ซั้มเมอร์ คนนี้ถือคติไม่ทำร้ายสตรี เด็ก และคนชรา

"ละลายหมดแล้ว" คนก่อเรื่องปล่อยมือผมออกจากแก้มและก้มมอง บิงซูเมลอนที่กลายเป็นทะเลเมลอนด้วยความร้อนจัดของอากาศ

"ผมทำให้ใหม่ได้นะ"

"ไม่เป็นไร มันยังเย็นอยู่" เขายกเมลอนขึ้นชดน้ำจันทน์

"เสียตาย ว่าจะทำอันใหม่เป็นกล้วย"

"ติดใจอะไรกับกล้วย ชอบมากหรือ"

"เมื่อก่อนเคยๆ แต่อยู่ดีๆ ก็ชอบขึ้นมา พี่จะจำไว้หรือครับ เหมือนที่ผมจะจำว่าพี่ชอบเมลอน" ถ้ามมาแบบนี้ก็เข้าทางผมนะสิ รับผิดชอบสักหน่อย

"นั่งไม่อยู่ ไม่ต้องพูดแบบนี้ก็ได้"

"พี่คิดว่าผมพูดเพื่อช่วยพี่? ผมพูดเพราะคิดจริงนะ"

"จิบ?"

"ครับ" กล้าถามก็กล้าตอบ

"จะให้คำตบเหมือนนั่งนะ"

"ยังไงครับ ลองเลย"

"ไม่ชอบ"

ไม่มีคำหยาบคาย ไม่มีน้ำเสียงหัวเราะหรือกระแทก แต่ทำไม่รู้สึกรู้จก ผมเข้าใจความรู้สึกของผู้หญิงที่ชื่อนิ่งในทันที แต่ผมเป็นพวกพุ่งชนเสียด้วย ถ้าผมต้องการอะไรขึ้นมา ผมไม่ยอมปล่อยไปง่ายๆ แน่

"ไม่ได้ถามครับ พี่จะชอบผมได้ยังไง ผมเพิ่งจิบพี่"

"มึงยังชอบกูได้เลย ดังนั้นกูไม่ชอบมึงทันทีก็ได้"

อุก! ถึงกับขิ้นมึงขิ้นกู มีแวจะโดนถีบขิ้นมารึไร

"ผมก็ส่วนผม พี่ก็ส่วนพี่ ผมขอโอกาสเหมือนที่นั่งของเิง"

"ไม่ให้ทั้งคู่"

ใจร้าย เป็นผู้ชายหล่อที่โคตรใจร้าย ปฏิเสธได้อย่างไร้เยื่อใยและชัดเจน

"เอ๊ะ หรือพี่มีคนที่ชอบแล้ว"

"ไม่มี"

"อ้าว งั้นปิดกั้นตัวเองไปทำไม ทำใจสบายๆ หน่อย พี่อาจชอบนึ่งหรืออาจชอบผกกี้ก็ได้" อุตส่าห์เปิดโอกาสให้คนอื่นด้วย จะได้ดูเป็นคนใจกว้าง

"แฟนอะไร น่ารำคาญ"

เขาคิดว่าการมีแฟนน่ารำคาญ? สงสัยต้องปรับทัศนคติสักหน่อย

"ความรักเหมือนค็อกเทลอะพี บางครั้งมันหวาน บางครั้งก็เปรี้ยว หรือบางทีอาจขม แต่ต้องใช้คนสองคนชง ค่อยๆ ปรับ ค่อยๆ ตีมกันไป รสชาติของชีวิต"

เป็นไง คมใหม่ล่ะ นี่ผมเพิ่งคิดได้ตอนเห็นพี่ฟุ้งค็อกเทลให้ลูกค้า

"กูไม่ดื่มแอลกอฮอล์ มันทำให้ไม่มีสติ"

"ผมเปรียบเปรย" ผมถอนหายใจกับความจริงจังงั้นน้ำมึนของเขา

"งั้นความรักก็ทำให้ไม่มีสติ มึงแทนค่าความรักลงในค็อกเทล เมื่อนำสองประโยคมาเชื่อมกัน จะได้ความหมายตามนั้น"

"เออครับ ผมเริ่มไม่มีสติที่อยากจิบพีเนี่ย"

"ถ้วยนี้กินฟรีไซ้ใหม่"

"ฟรีครับ"

"งั้นขอบใจ ไปล่ะ"

เป็นอีกครั้งที่เขาเปลี่ยนเรื่องทำให้ผมคิดตามไม่ทัน ผมยื่นมองเนื้อคู่ผมที่เดินออกจากบาร์ไปหน้าตาเฉย เดี่ยวสิ วันนี้ผมยังไม่มีควมคืบหน้าเลยนะ แค่บอกว่าจะจิบเท่านั้นเอง ผมรีบติดตัวกระโดดข้ามเคาน์เตอร์วิ่งจนทรายกระเด็นเข้าร่องเท้าเพื่อตามเขา เนื้อคู่ผมหยุดเดินพลางหมุนตัวกลับมาหา มันกะทันหันจนผมเบรคไม่ทัน ตัวพุ่งเข้าปะทะกับอกเขา มือเขาจับแขนผมไว้โดยอัตโนมัติ

เหมือนกอดกันอยู่เลย ผมทำเนียนเอียงหน้าซบอกเขา คู้หู อย่างแน่น

"ซัมเมอร์"

"อะไรครับ"

"อยากโดนตีนไซ้ใหม่"

"แหะ ไม่อยากครับ ว่าแต่พี่ชื่ออะไร พี่ชื่อผม แต่ผมยังไม่รู้ชื่อพี่เลย" หัวผมอยู่ในตำแหน่งที่ซบเซาได้พอดีพอดี เหมือนฟ้าสร้างมาให้คู่กัน แต่ต้องยอมผละออกอย่างเสียดาย

อันที่จริงผมไม่กลัวโดนเตะหรือโดนมาเยอะ แค่นี้ก็คุ้มกัน ยิ่งถ้าโดนฝ่าเท้าเขาคงนับเป็นการสร้างความสนิทสนม แต่ผมแค่ไม่อยากให้เขาอึดอัด

"ไม่ให้เจ็บ"

"โวะ ผมไม่สนใจอะ บอกชื่อมา 'ไม่' นั่นผมจะกอด" ผมอ้าแขนชู เป็นคำขู่ว่า ฟังดูน่ากลัวไหม ผมใช้กำลังกับคนที่ชอบไม่ได้นี่

"เมลอน"

"???"

"ชื่อเมลอนก็ได้"

ผมไม่มีทางเชื่อว่ามันเป็นชื่อเขาจริงๆ แต่เขากลับจุ่มผมด้วยการยิ้มแฉ่งที่สะท้อนกับน้ำทะเลและชายหาดยังไม่ระยิบระยับเท่าเขา เป็นผู้ชายที่ร้ายกาจ เป็นผู้ชายที่รู้ตัวดีว่าจะใช้ความหล่อจุ่มตีคนอื่นยังไง และผมแพ้วราบคาบ

บิงซูเมลอนถ่วงนี้ทำทางไม่ได้มีแค่ความหวาน แต่คงจะอร่อยน่าดู เพราะฉะนั้นผมยังไม่ถอดใจหรอกนะครับ คุณพี่เมลอน

59 วัน ก่อนเปิดเทอม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623914.html>